

[Godskesen.]

Jeg henstiller trygt til de ærede Medlemmer at overveje, om ikke dette netop er det samme, som jeg tillod mig at sige.

Til det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) vil jeg sige, at det er jo muligt, at man kunde have faaet Bestemmelsen gennemført tidligere, uden at § 4 kom med, men jeg føler mig dog ikke saa sikker derpaa. Vel er jeg ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem kan tale paa Socialdemokratiets Vegne, men jeg tvivler paa, at han kan tale paa det radikale Partis Vegne, og jeg er tilbøjelig til at tvivle endnu mere derpaa, efter at jeg har hørt den Tale, den radikale Ordfører nys holdt. Jeg tvivler meget paa, at det kunde være lykkedes tidligere at gennemføre et Lovforslag uden § 4 ved Samvirken af Socialdemokrater, Radikale og Konservative, altsaa imod Venstre. Men skulde det være sket, maatte det dog have udkrævet, at mit Parti havde samarbejdet med Socialdemokraterne, saa vi ved deres Hjælp havde skiftet Formand i Udvalget. Den mangeaarige Formand for slige Udvalg fra Venstres Side maatte man saa sikkert have fjernet for at erstatte ham med en Socialdemokrat eller en Konservativ, og jeg har ikke noget imod at sige, at en saadan Samvirken kunde jeg ikke ønske at være med til, selv om jeg kunde opnaa noget i den enkelte Sag.

Jeg beder det ærede Medlem ikke tvivle om, at der er mange enkelte Socialdemokrater, jeg sætter overordentlig stor Pris paa, og dertil hører det ærede Medlem, men det socialdemokratiske Parti er efter min Mening adskilt fra de to samfundsbevarende Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, ved en Afgrund, i Sammenligning med hvilken de Forskelligheder, der er til Stede mellem Venstre og det konservative Folkeparti, svinder ind til smaa Ting. Jeg ønsker derfor ikke at være med til et egentligt Samarbejde med Socialdemokratiet imod Venstre, der skal medføre noget saadant som det, at man fortrænger Venstre fra Formandspladserne og sætter andre i Stedet. Der er ingen Tvivl om, at det vilde vække Bitterhed hos Venstre, og det vilde saa atter medføre Vanskeligheder for det Samarbejde, som efter min Mening kan og skal og bør finde Sted mellem Venstre og det konservative Folkeparti. Jeg vil derfor hverken nu eller i en nær Fremtid være med til et egentligt nært Samarbejde med det socialdemokratiske Parti imod Venstre, selv om jeg derved i Øjeblikket kunde opnaa en Fordel. Jeg anser det for rigtigt at sige det udtrykkelig, for at der ikke skal være nogen

Tvivl om min Mening. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at det socialdemokratiske Hovedorgan i Morgen ikke vil kunne se det paa anden Maade, end at jeg er plumpet i, men jeg vil finde mig i de Bemærkninger, der derved vil fremkomme.

Steincke: Efter de sidste Udtalelser af det ærede 15de tingvalgte Medlem maa jeg sige, at jeg føler mig fælt under Tryk af den højtærede Formands Henstilling, naar jeg tager Order. Jeg vilde nemlig føle mig stærkt fristet til at indlade mig paa det ærede Medlems politiske Betragtninger, men jeg tør ikke under Hensyn til Tiden, og jeg skal derfor kun gøre en enkelt Bemærkning.

Det ærede Medlems Udtalelser stadfæstede jo fuldt ud, at det konservative Folkeparti, selv om der havde været en saglig Mulighed for at gennemføre dette Forslag her i Tinget ved Samarbejde med Socialdemokraterne, af politiske Grunde undlod at søge det Samarbejds Resultat, som Forslaget i saa Fald vilde have betydet ogsaa i konservative Øjne, og det er det, jeg synes man har Lov til at bebrejde det konservative Folkeparti i en Sag, der er af en saadan Betydning for Befolkningen, og som absolut ikke er partipolitisk. Det formilder mig ikke, at det ærede Medlem i sine Betragtninger anbragte mig med eet Ben paa hver Side af en svælgende Afgrund, men det skal jeg i øvrigt ikke komme nærmere ind paa. Det Anathema, som det ærede Medlem udslyngede til Socialdemokratiet, kommer jeg vist til at tage min Del af, selv om det ærede Medlem udtalte den samme Sympati for mig, som jeg til enhver Tid er villig til at udtale for det ærede Medlem, dog med Tilføjelse af en Beklagelse af, at hans Frygt for Venstre er saa stor, at den gaar ud over det rent saglige Arbejde i Rigsdagen.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at et saa voldsomt Angreb paa Udvalgets Arbejde som det, Justitsministeren rettede, havde jeg ikke turdet rette, fordi jeg gerne vil bevare et vist passende selskabeligt Forhold til den højtærede Formand for Udvalget. I øvrigt er det kun et sagligt Problem, der interesserer mig paa dette Punkt, og det er, hvorledes man skal kontrolere de Forretninger, der nu i stærkt udvidet Grad bliver henlagt til Dommerkontorerne. Jeg har mine Tvivl om, at den Ordning, som den højtærede Justitsminister skitserede, vil vise sig at være praktisk. Den højtærede Minister sagde, at der var jo en Mulighed for at henvise Klager over disse Forretninger til Landsretspræsidenten — jeg formoder, det er i Overensstemmelse